

[K. B. Andersen.]

vikling betinger, og således, at den finanspolitiske balance bevares."

Denne fundamentale sandhed synes ikke at være gået op for oppositionspartierne, der står som en broget, men fasttømret blok, når det gælder modstanden mod en finanspolitik, der kunne sikre beskæftigelse og fortsatte fremskridt. Alle forskelle til trods — og der er betragtelige forskelle mellem oppositionens fire partier —: når det drejede sig om bunden opsparing eller om afgiftsforhøjelser, altså når det drejede sig om den finanspolitik, der måtte føres, ikke fordi det var populært, men fordi det var nødvendigt, hvis de gode tider skulle bevares, så glimrede de ærede medlemmer hr. Erik Eriksen, hr. Aksel Larsen, hr. Poul Sørensen og hr. Iver Poulsen og deres partier med deres fraværelse ved arbejdsbordet. Når det drejede sig om at stemme for udgifter, affødt af de opgaver, der trængte sig på til løsning, så var grundlaget bredt. Da finansloven for det år, vi nu er i, var til afstemning, kunne VK-partierne stemme for 99,7 pct. af udgifterne. Men når det gjaldt det økonomiske grundlag for produktion, beskæftigelse og lovmæssige fremskridt, så måtte regeringen ty til sin spinkle majoritet og ene tage det ansvar, som situationen krævede.

Den advarsel, som formanden for Dansk Arbejdsgiverforening, fabrikant Heineke, fremsatte på Arbejdsgiverforeningens generalforsamling for nogle uger siden, en advarsel til regering og folketing om at fastholde en stram finanspolitik, kunne hr. Heineke måske yderligere understrege over for de konservative og venstre, når de nu inden så længe kommer for at hente penge til valgkampen. Så ville advarslen få den rigtige adresse.

På baggrund af den letsindighed og den ansvarsløshed, hvormed de to partier sammen med folkesocialisterne og de uafhængige har søgt at svække landets økonomi — trods advarsler og bekymrede ord fra finans- og erhvervskredse — på baggrund af dette platoniske forhold til den finanspolitik, der er selve fundamentet for den fremgangslinje, som regeringspartierne har arbejdet for at bevare, virker det unægtelig stærkt — for nu at bruge et svagt udtryk — når det konservative blad, der tæller det ærede medlem hr. Poul Møller blandt sine flittige skri-

benter og rådgivere, Berlingske Aftenavis, i fredags — i en ledende artikel om Frit Forums åbne brev til regeringen — bebrejder regeringen, at den er vejet uden om at bruge finanspolitiske midler, fordi der inden længe skal være valg. Det skriver et blad, der er talerør for et af de partier i denne sal, de konservative, der undslod sig for at tage medansvar for de nødvendige finanspolitiske skridt, da regeringen indbød til samarbejde herom. Jeg ville finde det både naturligt og rimeligt, om det ærede medlem hr. Poul Møller, der jo fra sit arbejde her i tinget ved, at fremstillingen i hans blad er i total uoverensstemmelse med de faktiske forhold, gav udtryk herfor dels under denne debat, dels ved lejlighed på sin redaktion.

Samtidig med at vi i dag kan glæde os over den største beskæftigelse, vi nogen sinde har haft i dette land — det sidst offentliggjorte ledighedstal, tallet pr. 20. maj, ligger under én procent — kan man med det pres på hele økonomien en så glædelig høj aktivitet også er udtryk for ikke lade være med med bekymring at spekulere på, hvordan landets økonomiske situation i dag havde været, og hvordan udsigterne i dag ville være for arbejde og tryghed i hjemmene landet over, om vi fra regeringspartiernes side i efteråret og igen i foråret havde lyttet til de fire forenede oppositionspartiets liflige sirenetoner og søgt at komme nemt og ansvarsløst igennem i stedet for at tage det ansvar, som danske lønmodtagere og dansk erhvervsliv ventede af os.

VK-partierne synes kun at have én streng at spille på, når det gælder den økonomiske politik: det er øget opsparing. Og det skal blankt indrømmes, at med den væksthastighed, der er påkrævet i samfundsudbygningen i dag, er det nødvendigt, helt nødvendigt, at sætte opsparingen i vejret. De to partier synes imidlertid at overse, at opsparingen i disse år er gået stærkt i vejret år for år, og at regeringen yderligere arbejder med at finde veje til at stimulere en egentlig nyopsparing. Oppositionens eneste kort er altså blot én af de strenge, som regeringen i sin økonomiske politik spiller på.

Ved det valg, der indledte denne regeringsperiode, lovede socialdemokratiet at arbejde for at fremme en høj og stabil beskæftigelse — det er til fulde blevet